

20

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A III-A CIVILĂ

DOSAR NR. [REDACTAT]

DECIZIA CIVILĂ NR. [REDACTAT]
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE [REDACTAT]
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE – [REDACTAT]
JUDECĂTOR – [REDACTAT]
JUDECĂTOR – [REDACTAT]
GREFIER – [REDACTAT]

Pe rol se află soluținarea cererilor de recurs formulate de recurenții-pârâți Direcția Națională Anticorupție și M. D. M. împotriva sentinței civile nr. [REDACTAT] pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. [REDACTAT] în contradictoriu cu intimata-reclamantă G. G. G. având ca obiect – pretenții.

La apelul nominal făcut în ședință publică, părțile nu au răspuns.

Procedura de citare a părților este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Tribunalul văzând că intimata-reclamantă a solicitat judecata cauzei în lipsa părților, conform art.242 alin.2 C.pr.civ., în urma verificării actelor dosarului constată cauza în stare de judecată și o reține spre soluținare.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra recursurilor civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de [REDACTAT] sub nr. [REDACTAT] reclamanta G. G. G. i-a chemat în judecată pe pârâții Direcția Națională Anticorupție și M. D. M. solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună obligarea în solidar a pârâților la plata unei despăgubiri de 100.000 lei, reprezentând repararea prejudiciului cauzat prin emiterea Comunicatului nr. [REDACTAT] din data de [REDACTAT] al Direcției Naționale Anticorupție, sub sancțiunea de daune cominatorii de 50 lei pentru fiecare zi de întârziere și publicarea hotărârii definitive în două ziare centrale, pe cheltuiala pârâților.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în perioada [REDACTAT] a deținut funcția de adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în cadrul funcțiilor de serviciu a avut de soluționat, între altele, cererea de recuzare formulată de inculpatul Traian Băsescu împotriva procurorului general și adjunctului PNA și împotriva procurorilor care efectuau ancheta penală în ceea ce s-a numit „Dosarul Flota”. Mai precizează faptul că, ulterior expirării mandatului, a ocupat funcția de șef al Biroului de proprietate intelectuală din cadrul PICCJ și a fost desemnată președinte al Comisiei de examinare a candidaților procurori pentru funcții de conducere în parchete.

Potrivit reclamantei, la data de [REDACTAT] DNA a difuzat Comunicatul de presă nr. [REDACTAT] care a avut scopul de a crea opiniei publice percepția falsă a existenței unor nereguli în desfășurarea concursului/examenului pentru funcții de conducere în cadrul parchetelor. Astfel, la data de [REDACTAT] parata Direcția Națională Anticorupție

a difuzat către mass-media Comunicatul nr. [redacted] în care, la pct. 2 al acestuia, s-au făcut următoarele afirmații: „Din probele administrate până în prezent a mai rezultat că, în cursul lunii noiembrie [redacted], procurorul [redacted] candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [redacted], a obținut, prin intermediul lui [redacted] de la președinta Comisiei de examinare G. [redacted] G. [redacted] G. [redacted] membru în comisia de examinare, o parte din subiecte, înainte de examen”.

A învederat reclamanta că aceste susțineri, formulate cu caracter de certitudine, au constituit manipularea opiniei publice prin comunicarea de informații false în scopul acreditării și impunerii unei ipoteze nereale precum și în vederea inoculării magistraților membri ai CSM precum și celor ai ÎCCJ care urmau să soluționeze la [redacted] cererea de arestare preventivă ideea vinovăției persoanelor acuzate. În opinia părții, scopul urmărit prin această comunicare (falsă) din partea D.N.A. a fost distrugerea/anihilarea prezumției de nevinovăție și constituie abuz de drept, interzis prin art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994.

Reclamanta a susținut că transmiterea unei asemenea informații era expres interzisă de art. 12 alin. (1) lit. f din Legea nr. 544/2001, precum și de art. 1 din Legea nr. 677/2001, în deplin consens cu Anexa la Recomandarea Rec (2003) 13 a Comitetului de Miniștri a C.E., Principii privind difuzarea de informații către mass-media în legătură cu procedurile penale, Principiul 2 — Presumția de nevinovăție: Respectarea principiului prezumției de nevinovăție face parte integrantă din dreptul la un proces echitabil. Prin urmare, opiniile și informațiile privind procedurile penale în curs nu ar trebui să fie comunicate sau difuzate prin mass-media, decât dacă nu se aduce atingere prezumției de nevinovăție a suspectului sau acuzatului.

A mai arătat reclamanta că difuzarea unei informații care urmărește distrugerea prezumției de nevinovăție a fost sancționată de jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului (ex., în cauza *Allenet de Ribemont contra Franței* din 10.02.1995, C.E.D.O. a acordat daune de 2.000.000 Franci francezi) și este în contradicție cu art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Distinct de motivele ce preced, reclamanta a învederat ca parații au fost de o rea-credință manifestată prin introducerea pct. 2 al comunicatului public atacat, deoarece în rezoluția nr. [redacted] din [redacted] prin care s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva acesteia, s-a consemnat astfel: „Având în vedere actele premergătoare efectuate în dosarul penal cu numărul de mai sus, acte din care rezulta ca în cursul lunii noiembrie [redacted], făptuitoarea G. [redacted] G. [redacted] G. [redacted] procuror ... și totodată președinte al Comisiei de examinare a participanților la concursul pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor ... la instigarea învinuitului [redacted] a permis acestuia accesul la subiectele ce făceau obiectul examinării participanților procurori la examenul din data de [redacted] deci la informații ce nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii unui folos necuvenit în favoarea învinuitului [redacted] ...”. Deoarece în procesul penal exista distincție (deosebire) categorică și de esență între „acte premergătoare” și „probe”, susține reclamanta, ca prin comunicatul din [redacted] parații au indus opiniei publice o situație de drept și de fapt falsă, prin utilizarea unor procedee (acte) viclene, dolosive și mincinoase, urmărind inducerea/acreditarea în opinia publică a unei false ipoteze (existența unor probe referitoare la o infracțiune).

Potrivit reclamantei, astfel cum s-a statuat în hotărârea C.E.D.O. din 10.02.1995, o declarație de această natură incită publicul să creadă în aceasta iar, pe de altă parte,

46
prejudiciază aprecierea faptelor de către judecătorii competenți. Se mai constata ca în rezoluția de începere a urmăririi penale se face o afirmație vaga, confuza și imprecisa, din care însă nu rezulta ca procurorul [redacted] a obținut subiectele pentru examenul din data de [redacted].

Pe cale de consecință, rezulta ca inducerea, prin comunicatul din [redacted] a tezei certitudinii transmiterii subiectelor, cu motivația falsă că aceasta ar rezulta din „probe”, în timp ce acest lucru nu rezultă din rezoluție, constituie dovadă de re-credință.

Pentru instaurarea adevărului, arată reclamanta ca, ulterior începerii urmăririi penale, în cauză nu s-a administrat nici o proba care să conducă la conturarea unei prezumții de confirmare a supozițiilor din rezoluția de începere a urmăririi penale și care, cu atât mai puțin, ar fi de natura să acrediteze teza afirmată cu certitudine la pct. 2 din comunicatul public din data de [redacted]. Că este așa, rezulta cu evidență din Comunicatul nr. [redacted] din data de [redacted], în care se afirmă numai ca „procurori din cadrul D.N.A. efectuează cercetări fata de următoarele persoane: ... G [redacted] G [redacted] G [redacted] procuror... și președinta a Comisiei de examinare ... pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații ce nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite ...”. Revenirea la formularea inițială (vaga, imprecisa și ambiguă) din rezoluția de începere a urmăririi penale - bazată exclusiv pe preținse acte premergătoare - demonstrează pe deplin că afirmațiile din comunicatul din [redacted] erau vădit nereale, impunându-se din nou concluzia relei credințe a paraților care au urmărit acreditarea și impunerea certitudinii unei teze false (și anume, existența de probe că procurorul [redacted] a obținut subiectele de examen mai înainte de susținere).

Mai precizează reclamanta că reaua-credință a paraților rezulta și din faptul ca atât ea, cât și apărătorii, au formulat cereri repetate ca, în scopul înțelegerii acuzației aduse, să fie prezentat în concret actul sau actele materiale care i s-au imputat și pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale, dar aceste cereri au fost refuzate repetat de D.N.A. (deși aceasta constituie obligație a organelor de urmărire penală); mai mult, D.N.A. a comunicat că, în faza de urmărire penală, drepturile și garanțiile procesuale pot fi restrânse de organele de urmărire penală, deși orice restrângere poate fi făcută numai prin lege. Deși D.N.A., ca organ de urmărire penală, a refuzat disprețuitor cererile de prezentare concretă a actului material care face obiectul cercetării, aceeași instituție a difuzat însă prin comunicat public date concrete, dar false, cu privire la aceeași cauză.

Reclamanta mai arată faptul că reaua-credință a paraților mai rezultă și din următoarea împrejurare: Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a avut de soluționat propunerea de arestare preventivă a unor persoane acuzate în cauză, cercetarea judecătorească stabilind, cu autoritate de lucru judecat astfel: „îndoielnică, sub aspectul temeiniciei, apare și finalizarea activității infracționale descrisă de acuzare, respectiv a folosirii de către candidații supuși învinuirii a unor subiecte de examen obținute anterior, atât timp cât nu sunt indicii de derulare necorespunzătoare ale celorlalte operațiuni de pregătire și desfășurare a concursului în integralitatea lui și cât corectitudinea acestora ar fi făcut imposibilă orice operațiune de fraudare” (încheierea nr. [redacted] dosar nr. [redacted]).

În drept, au fost invocate disp. art.998 și urm. C.civ., art. 34 - 35 din Decretul nr.31/1954, art.12 din Legea nr. 554/2001, art.1 din Legea nr. 677/2001.

În dovedirea cererii, reclamanta a solicitat încuviințarea probelor cu înscrisuri, interogatoriu și orice alte probe ce se vor dovedi necesare justei soluționări a cauzei.

Au fost atașate cererii de chemare în judecată Comunicatul

nr. [REDACTED], Comunicatul nr. [REDACTED] și adresa din data de [REDACTED] înaintată către DNA.

La data de [REDACTED], pârâta DNA a depus la dosar, prin intermediul Serviciului Registratură, întâmpinare, în cuprinsul căreia a invocat excepția autorității de lucru judecat, având în vedere faptul că în dosarul [REDACTED] de pe rolul Tribunalului [REDACTED] reclamanta G. [REDACTED] G. [REDACTED] a solicitat obligarea aceluiași pârâți la „revocarea punctului 2 al Comunicatului [REDACTED] din [REDACTED] emis de DNA precum și obligarea acestora la plata de daune morale în cuantum de 10.000 RON”.

A apreciat pârâta că, deși cuantumul daunelor solicitate este diferit în dosarul de față, practic capătul al doilea de cerere din dosarul nr. [REDACTED] de pe rolul Tribunalului [REDACTED] se suprapune peste obiectul prezentei acțiuni, temeiul de drept fiind identic, ca - de altfel - și faptul cauzator de prejudiciu, respectiv emiterea Comunicatului nr. [REDACTED] la data de [REDACTED] de către Direcția Națională Anticorupție.

Astfel, Tribunalul [REDACTED] inițial a dispus prin încheierea din [REDACTED] declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel [REDACTED] instanța care s-a pronunțat inițial pe fond prin sentința civilă [REDACTED] respingând acțiunea formulată de reclamantă ca fiind inadmisibilă, pentru ca, în recurs, Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia civilă nr. [REDACTED] să admită recursul, să caseze hotărârea atacată, trimițând cauza spre competență soluționare înapoi la Tribunalul [REDACTED].

În rejudecare, Tribunalul [REDACTED] s-a pronunțat prin sentința civilă [REDACTED] în dosar [REDACTED], respingând acțiunea ca neîntemeiată, iar Curtea de Apel, în recurs, prin decizia pronunțată la [REDACTED] a respins ca nefondat recursul reclamantei G. [REDACTED] G. [REDACTED] menținând irevocabil soluția dată în cauză de Tribunalul [REDACTED].

S-a apreciat de către pârâta că, atâta timp cât faptul generator de prejudiciu în cele două cauze este același, respectiv emiterea Comunicatului nr. [REDACTED] la data de [REDACTED] de către Direcția Națională Anticorupție, în speță nu contează cuantumul daunelor solicitate, mai cu seamă că, acordarea acestor daune își are temeiul de drept în dispozițiile art. 998-999 Cod Civil.

De asemenea, pârâta a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, în condițiile în care dreptul la acțiune cu privire la daunele solicitate se supune termenului general de prescripție de 3 ani, iar prezenta acțiune a fost introdusă la data de [REDACTED] la 3 ani și 2 zile după emiterea Comunicatului nr. [REDACTED] din data de [REDACTED].

În subsidiar, pârâta a solicitat, pe fond, respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, având în vedere circumstanța în care instanța judecătorească s-a pronunțat irevocabil asupra faptului cauzator de prejudiciu, respectiv asupra Comunicatului nr. [REDACTED] din data de [REDACTED], menținându-1 prin sentința civilă [REDACTED] a Tribunalului [REDACTED] în dosar [REDACTED], care a respins acțiunea ca neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [REDACTED].

Pârâta a arătat faptul că, potrivit dispozițiilor art. 998 din Codul Civil „orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara”; iar, conform art. 999, „omul este responsabil nu numai pentru prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și acela ce a cauzat din neglijența sau imprudența sa”.

Din prevederile legale menționate rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: existența unui prejudiciu;

47
existența unei fapte ilicite; existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

A apreciat pârâta că, sub aspectul menționat mai sus, condițiile necesare pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, nu sunt, în speță, întrunite cumulativ. În mod obișnuit, fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, este definită ca fiind orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane. Pe planul teoriei generale a dreptului noțiunea de faptă ilicită cuprinde orice abatere de la normele legale care se răsfrânge direct și nemijlocit asupra unui anume drept subiectiv, prejudiciindu-l.

În cazul de față, Tribunalul București, prin sentința civilă [redacted], pronunțată în dosar [redacted] a respins acțiunea prin care se solicita revocarea Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] ca fiind neîntemeiată, sentința menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [redacted].

De asemenea, doctrina în materia dreptului obligațiilor reține în unanimitate existența unor cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei: legitima apărare, starea de necesitate, îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege, îndeplinirea unei activități din ordinul superiorului, exercitarea unui drept subiectiv și consimțământul victimei. Așadar, deși de natură a aduce prejudicii unui drept subiectiv, fapta cauzatoare nu va avea caracter ilicit, prin urmare „nu se va pune problema angajării răspunderii civile atunci când ea a fost săvârșită în îndeplinirea unei prevederi legale ori cu permisiunea legii” (Drept civil. Teoria generală a obligațiilor, C. Stătescu, C. Bîrsan, Edit. All Beck, 2002), în speță fiind vorba de Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Totodată, fapta ilicită se obiectivează în anumite activități ale autorului său, ce reprezintă manifestarea exterioară a conștiinței și voinței autorului, astfel încât, în speță, răspunderea nu poate fi angajată întrucât, sub aspectul laturii subiective, fapta la care face referire reclamanta a fost săvârșită fără vinovăție, sub toate aspectele sale, reținute în art. 998 - 999 Cod civil, sentința civilă [redacted] pronunțată în dosar [redacted] de Tribunalul [redacted] aducând confirmarea acestui fapt.

S-a apreciat de către pârâta că, în speță, nu poate fi reținută comiterea cu vinovăție a vreunei fapte cauzatoare de prejudicii și nu pot fi întrunite condițiile impuse de art. 22 alin 1 și 2 din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

A mai menționat pârâta că decizia emiterii unui comunicat a fost luată în urma mai multor solicitări formulate de reprezentanții mass-media ce reflectă interesul major suscitât de către public cu privire la dosarul în care împotriva reclamantei G [redacted] și a altor persoane se declanșase urmărirea penală. Totodată, în termenul procedural impus de Legea 544/2001, Biroul de Informare și Relații Publice al DNA a răspuns solicitării formulate de G [redacted] G [redacted] la [redacted] prin adresa [redacted] referitoare la retractarea comunicatului e presă.

Se apreciază de către pârâta că în nici un mod cuprinsul comunicatului dat publicității la care reclamanta a făcut referire expresă, nu este de natură a încălca prezumția de nevinovăție ori dreptul la onoare și reputație al reclamantului, în sensul prevăzut de art. 3 sau art. 17 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului sau de Principiul 2 din Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale.

În acest sens, Biroul de Informare și Relații Publice al DNA s-a înscris în limitele impuse de Principiul 6 din Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a

Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale, comunicând date succinte cu privire la solicitările venite din partea instituțiilor de presă.

A mai subliniat pârâta că reclamanta face aprecieri irelevante în legătură cu pretinsa încălcare de către DNA a art. 12 alin 1, Ut e) și f) din Legea 544/2001, întrucât dispozițiile sus-amintite instituie excepții de la accesul liber al cetățenilor de la informațiile publice pe care DNA a înțeles să nu le invoce în interesul propriu, apreciind în mod întemeiat că dezvăluirea datelor succinte din Comunicatul [REDACTED] din [REDACTED] nu periclitează rezultatele anchetei, nu a pus în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei în curs de desfășurare și nu aduc atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces, atât timp cât G [REDACTED] G [REDACTED] fusese în prealabil încunoștințată anterior emiterii comunicatului, în cursul lunii [REDACTED], asupra acuzațiilor care i se aduc urmare a anchetei desfășurate de Direcția Națională Anticorupție, conform prevederilor art. 6 alin. 3 din Codul de procedură penală și în concordanță cu art. 6 pct. 3 litera a) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, relativ la invocarea de către reclamantă a unei pretinse încălcări a prezumției de nevinovăție, pârâta a arătat că aceasta nu se confirmă, atât timp cât în comunicatul emis de Biroul de Informare și Relații Publice al DNA, vorbind despre o „posibilă fraudare a examenului de ocupare a unor funcții de conducere”, se aduce la cunoștință opiniei publice începerea urmăririi penale față de învinuiții enumerați ulterior, pentru ca, apoi, să se facă o scurtă descriere a faptelor reținute în sarcina fiecăruia din învinuiți. Mai mult, expunerea faptelor este precedată, atât la punctul 1 cât și la punctul 2 al comunicatului, de expresia „din probele administrate de procurori a rezultat că”, ceea ce nu echivalează în nici un caz cu înfrângerea prezumției de nevinovăție clamată de reclamantă, întrucât afirmațiile din punctul 2 nu conduc la concluzia fermă că G [REDACTED] G [REDACTED] s-ar face vinovată de săvârșirea unei fapte penale, ci doar că împotriva acesteia s-a început urmărirea penală, deoarece din probele administrate de procurori au rezultat anumite fapte, în privința reclamantei rezultând din aceleași probe că „în cursul lunii [REDACTED], procurorul [REDACTED], candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [REDACTED] a obținut, prin intermediul lui [REDACTED], de la președinta Comisiei de examinare G [REDACTED] G [REDACTED] G [REDACTED] o parte din subiecte, înainte de examen.”

În fapt, reclamanta nu solicită decât retractarea punctului 2 al comunicatului care reprezintă descrierea împrejurărilor care au condus la începerea urmăririi penale în ceea ce o privește, iar nu a informației referitoare la începerea urmăririi penale împotriva acesteia „pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, Ut. b) din Legea 78/2000”, ceea ce confirmă apărările formulate de DNA în cuprinsul prezentei întâmpinări.

Mai mult, analizând articolul 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, invocat de reclamantă în susținerea plângerii sale, pârâta arată că acesta însuși conține la pct. 2 o excepție de la respectarea dreptului la viață privată, respectiv „Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranță publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.” De asemenea, consideră că DNA nu se află în ipostaza încălcării art. 17 din Convenția Europeană a Drepturilor

Omului, fiind exclusă săvârșirea unui abuz de drept în circumstanțele respectării legislației naționale și europene referitoare la comunicarea informațiilor de interes public și respectarea prezumției de nevinovăție.

În concluzie, apreciază că emiterea Comunicatului [REDACTED] din [REDACTED] s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu art. 8 alin. 5, art. 12 alin. 1 Ut e) și f) din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, principiile regăsite în Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale; art. 8 și art. 17 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

De asemenea, a considerat că afirmațiile cuprinse în comunicatul de presă sus-menționat nu pot atrage prejudicierea reclamantei, atât timp cât se înscriu în registrul transparenței decizionale la nivelul instituțiilor publice, așa cum este reglementat în Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Așadar, în măsura în care Tribunalul [REDACTED] prin sentința civilă nr. [REDACTED] din [REDACTED] pronunțată în dosar [REDACTED] a respins acțiunea prin care se solicita revocarea Comunicatului nr. [REDACTED] din data de [REDACTED] ca fiind neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [REDACTED] și daunele subsecvente solicitate ca urmare a emiterii comunicatului sus-amintit apar ca neîntemeiate.

Pe cale de consecință, solicită în principal admiterea excepțiilor invocate și respingerea acțiunii ca fiind sub imperiul autorității lucrului judecat, iar în subsidiar, solicită respingerea ca neîntemeiată a acțiunii formulată de G [REDACTED] G [REDACTED] G [REDACTED].

Sub aspectul probatoriului, instanța a administrat proba cu înscrisuri.

Prin sentința civilă nr. [REDACTED] pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, în dosarul nr. [REDACTED] s-a respins excepția autorității lucrului judecat, ca neîntemeiată.

S-a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune, ca neîntemeiată.

S-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta G [REDACTED] G [REDACTED] în contradictoriu cu pârâții DIRECTIA NATIONALA ANTICORUPȚIE, cu sediul și M [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED].

S-a respins cererea de obligare a pârâților la plata de daune cominatorii, ca inadmisibilă.

Au fost obligați pârâții, în solidar, la plata către reclamantă a sumei de 25.000 lei, cu titlu de daune morale.

Au fost obligați pârâții să asigure, pe propria cheltuială, publicarea prezentei hotărâri în două ziare centrale, după rămânerea irevocabilă a acesteia.

Pentru a pronunța această soluție, analizând cu prioritate excepția autorității de lucru judecat, excepție de fond, absolută și peremptorie, instanța de fond a apreciat-o ca neîntemeiată, pentru următoarele motive:

Potrivit art. 1201 C.civ., există putere de lucru judecat atunci când a doua cerere de chemare în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți.

Analizând dispozitivul și considerentele sentinței civile nr. [REDACTED] pronunțată de Tribunalul [REDACTED] în Dosarul nr. [REDACTED] instanța a constatat că aceasta a analizat în mod exclusiv cererea reclamantei prin prisma respectării dispozițiilor art. 22 alin. 2 din Legea nr. 544/2001, stabilind că pârâțul și-a

îndeplinit obligația de a răspunde reclamantei, prin adresa nr. [REDACTED] din [REDACTED] aducând la cunoștința acesteia temeiul juridic potrivit căruia a emis comunicatul nr. [REDACTED] din [REDACTED] precum și circumstanțele emiterii acestuia.

În prezenta cauză, reclamanta a formulat o acțiune în răspundere civilă delictuală întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, respectiv art. 998-999 C.civ.. Or, o astfel de acțiune nu putea fi soluționată de către instanța de contencios administrativ, care s-a pronunțat asupra cererii anterioare.

De altfel, se observă că promovarea prezentei acțiuni a fost chiar consecința aspectelor reținute în considerentele sentinței civile nr. [REDACTED] respectiv împrejurarea că actul atacat de către reclamantă, respectiv un comunicat de presă, nu poate fi considerat act juridic, ci cu atât mai puțin act administrativ, întrucât nu reprezintă o manifestare de voință menită să producă efecte juridice, adică să dea naștere, să modifice sau să stingă un raport juridic, ci scopul acestuia este exclusiv acela de informare a opiniei publice. Pentru aceste motive, prima instanță sesizată a respins acțiunea reclamantei, ca inadmisibilă.

Chiar dacă sentința menționată mai sus a fost desființată, cu consecința rejudecării cauzei și respingerii cererii de chemare în judecată de data aceasta ca neîntemeiată, motivele arătate de prima instanță în legătură cu obiectul cauzei au avut drept consecință restrângerea cadrului procesual, astfel încât pretențiile deduse judecării au fost analizate doar raportat la dispozițiile art. 22 alin. 2 din Legea nr. 544/2001, astfel cum a impus-o decizia instanței de recurs.

Prin urmare, nu se poate vorbi despre o identitate de obiect și cauză între prezenta acțiune și cea care a făcut obiectul dosarului nr. [REDACTED], motiv pentru care excepția autorității de lucru judecat va fi respinsă.

Cu privire la *excepția prescripției dreptului material la acțiune*, excepție de fond, absolută și peremptorie, instanța a reținut următoarele:

Potrivit disp. art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958, dreptul la acțiune având un obiect patrimonial se stinge dacă nu este exercitat în termenul stabilit de lege, care este de 3 ani. Conform art. 7 din același act normativ, prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune.

În cauză, dreptul la acțiune al reclamantei s-a născut la data emiterii comunicatului nr. [REDACTED] respectiv [REDACTED].

În ceea ce privește cererea de chemare în judecată, aceasta a fost depusă la oficiul poștal la data de [REDACTED] astfel cum rezultă din ștampila aplicată pe plicul de corespondență, existent la fila [REDACTED] din dosar.

Cum, potrivit disp. art. 104 C.pr.civ., actele de procedură trimise prin poștă instanțelor judecătorești se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea lui, rezultă că acțiunea a fost introdusă de reclamantă înaintea împlinirii termenului de prescripție, motiv pentru care și această excepție este neîntemeiată.

Pe fondul cauzei, din analiza înscrisurilor aflate la dosar rezultă că acțiunea este parțial întemeiată, pentru motivele ce vor fi expuse.

În fapt, prin Comunicatul nr. [REDACTED] emis de către Biroul de Informare și Relații Publice al Direcției Naționale Anticorupție s-a arătat că „procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție au început urmărirea penală, în cursul lunii noiembrie, față de următoarele persoane: [...] .G. [REDACTED] G. [REDACTED] G. [REDACTED] procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și președintă a Comisiei de examinare a participanților la concursul pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor, pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase

necuvénite, prevăzută de art. 12 lit. b din Legea 78/2000. [...]

Din probele administrate până în prezent a mai rezultat că, în cursul lunii [redacted], procurorul [redacted] candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [redacted] a obținut, prin intermediul lui [redacted], de la președinta Comisiei de examinare G [redacted] G [redacted] o parte din subiecte, înainte de examen. La finalizarea concursului, candidatul [redacted] s-a plasat pe prima poziție.

În cursul lunii noiembrie, învinuților li s-au adus la cunoștință acuzațiile, conform prevederilor art. 6 alin. 3 din Codul de procedură penală.”

În legătură cu acest comunicat, reclamanta a susținut incidența răspunderii civile delictuale a părților, raportat la împrejurarea nerespectării prezumției de nevinovăție în redactarea și difuzarea acestuia.

În drept, potrivit art. 23 alin. 11 din Constituția României, „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”.

Articolul 6 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului stabilește că orice persoană este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi legal stabilită.

În același sens art. 5² din Codul de procedură penală, orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.

Potrivit disp. art. 1 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, „accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, definite astfel prin prezenta lege, constituie unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autoritățile publice, în conformitate cu Constituția României și cu documentele internaționale ratificate de Parlamentul României”.

Conform disp. art. 2 lit. b) din aceeași lege, prin „informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației”.

Totodată, prin disp. art. 12 alin. 1 lit. f, „sunt exceptate de la liberul acces al cetățenilor informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces”.

Recomandarea Rec(2003) 13 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind furnizarea de informații prin intermediul mass-media în legătură cu procesele penale consacră cu titlu de principiu prezumția de nevinovăție (principiul 2), stabilind că „respectarea principiului prezumției de nevinovăție este parte integrantă din dreptul la un proces echitabil. În mod corespunzător, opiniile și informarea despre procesele penale în derulare trebuie să fie comunicate și diseminate prin media numai dacă aceasta nu prejudiciază prezumția de nevinovăție a suspectului sau acuzatului”.

În legătură cu obligația respectării prezumției de nevinovăție în cadrul procesului de informare a opiniei publice în legătură cu procedurile judiciare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dezvoltat o bogată jurisprudență, stabilind o serie de principii generale.

Astfel, în cauza *Allenet de Ribemont c. Franței*, Curtea a arătat că libertatea de exprimare garantată de art. 10 din Convenție include și libertatea de a primi sau comunica informații. Art. 6 paragraful 2 nu poate împiedica autoritățile să informeze publicul cu privire la anchetele penale în curs, dar le cere să o facă cu toată discreția și rezerva necesare pentru a respecta prezumția de nevinovăție.

În acest sens, Curtea a arătat (Khuzhin c. Rusiei, Lavents c. Letoniei, Daktaras c. Lituaniei, Y.B. și alții c. Turciei) că prezumția interzice pronunțarea prematură a instanței cu privire la vinovăția celui acuzat, dar se aplică și declarațiilor celorlalți oficiali publici dacă aceste declarații sunt în legătură cu procedurile penale aflate în desfășurare și dacă prin ele se încurajează opinia publică să considere că suspectul este vinovat și se prejudică cauza înainte ca autoritatea judiciară competentă să se pronunțe. Presumția de nevinovăție este încălcată ori de câte ori într-o decizie judiciară ori o declarație publică este iterată opinia că acuzatul este vinovat fără ca această vinovăție să fi fost stabilită în conformitate cu legea.

Este suficient, chiar în lipsa oricărei constatări formale, să existe un raționament care sugerează că fie instanța, fie celelalte oficialități consideră că acuzatul este vinovat (Ribemont c. Franței).

În legătură cu sugestia vinovăției, Curtea s-a pronunțat și în legătură cu terminologia ce ar trebui folosită de către organele judiciare în activitatea de informare a opiniei publice. În acest sens, a subliniat importanța distincției ce trebuie făcută între suspiciuni și certitudini cu privire la vinovăție (Nestak c. Slovaciei).

Obligația de respectare a prezumției de nevinovăție este o obligație de diligență, ale cărei exigențe, creionate prin hotărârile pronunțate de Curte în cauze asemănătoare, nu pot fi disociate nici de contextul mediatic în care are loc difuzarea informațiilor, nici de profilul socio-cultural al publicului – destinat al acestora.

În concret, pentru a analiza respectarea obligației de diligență de către părțile din prezenta cauză în procesul de informare a publicului cu privire la desfășurarea anchetei, instanța va porni de la contextul socio-politic în care se circumscrie această activitate.

Astfel, este de notorietate că în România fenomenul de corupție este considerat a fi o prezență constantă și generalizată în cadrul instituțiilor statului, una dintre categoriile profesionale asociate cel mai frecvent cu acest fenomen fiind magistrații.

În condițiile în care opinia publică asistă la declarații publice repetate referitoare la gradul mare de corupție existent în justiție, în conștiința acestora s-a cristalizat o certitudine cu privire la lipsa de corectitudine și de probitate profesională a magistraților.

În această situație, în mod evident orice informație legată de fapte de corupție ce fac obiectul unei cercetări penale este susceptibilă a conduce publicul la concluzia vinovăției persoanelor cercetate, putându-se vorbi în mod rezonabil despre o veritabilă prezumție în acest sens.

Rezultă, deci, că misiunea organului judiciar care decide să dea publicității anumite informații în legătură cu o astfel de anchetă este una extrem de delicată, fiind necesară luarea unor măsuri eficiente pentru protecția drepturilor persoanelor cercetate.

Analizând modalitatea de redactare a comunicatului de presă ce face obiectul cauzei, instanța nu observă nici un efort din partea părților în sensul arătat mai sus, ci, dimpotrivă, constată acceptarea de către aceștia, cu multă ușurință, a unei iminente aparențe de culpabilitate în privința reclamantei.

Astfel, în primul rând, se constată că persoana reclamantei este identificată în cuprinsul comunicatului prin redarea atât a numelui, cât și a funcției de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a calității de președinte al Comisiei de examinare a participanților la concursul pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor.

Prin urmare, impactul informației asupra publicului este amplificat, pe de o parte, de calitatea de magistrat a persoanei cercetate, iar pe de altă parte de funcția importantă deținută de aceasta în ierarhia sistemului judiciar.

Totodată, publicarea datelor de identificare ale părții este de natură a înlătura orice dubiu în legătură cu persoana acesteia, asocierea ei cu presupusa infracțiune fiind astfel pe deplin asigurată.

În al doilea rând, modalitatea de exprimare folosită în cuprinsul comunicatului nu sugerează ideea de suspiciune cu privire la existența faptelor și a vinovăției autorilor, ci pe aceea de certitudine.

Astfel, folosirea perfectului compus („a rezultat”) alături de sintagma „din probele administrate până în prezent” exclude orice dubiu cu privire la aspectele relatate. De asemenea, descrierea presupuselor fapte are loc într-un climat de certitudine, prin utilizarea aceluiași perfect compus („a obținut, [...] de la președinta Comisiei de examinare G. G. G. o parte din subiecte, înainte de examen”).

Deși părțile au susținut că documentul redactat respectă prezumția de nevinovăție, întrucât în cuprinsul acestuia se arată faptul că este vorba doar despre începerea urmăririi penale față de persoanele arătate, iar situația de fapt descrisă reprezintă doar rezultatul anchetei desfășurate până în momentul emiterii comunicatului, instanța apreciază că argumentele invocate sunt total insuficiente pentru asigurarea prezumției de nevinovăție a reclamantei în contextul mai sus arătat.

Pe de o parte, referirea la începerea urmăririi penale este făcută o singură dată, la începutul documentului, și este susceptibilă a fi cu ușurință uitată până la sfârșitul întregii expuneri.

Pe de altă parte, noțiunea de „urmărire penală” reprezintă un termen juridic a cărui semnificație nu este îndeajuns cunoscută publicului larg, fără studii de specialitate.

În aceste condiții, evitarea folosirii în sintaxa frazelor a unor moduri precum condiționalul-optativ și a unor verbe ca „a bănuî”, „a suspecta”, „a presupune” creează în mintea cititorului o imagine distorsionată, care se suprapune perfect peste prejudecățile acestuia legate de corupția din rândul magistraților, conducând la inexistența prezumției de nevinovăție.

Gravitatea efectului obținut este cu atât mai mare cu cât informațiile reprezintă punctul de vedere oficial și public al instituției implicate în activitatea ce face obiectul informării, prezentând astfel gradul cel mai ridicat de credibilitate în fața opiniei publice.

Într-o societate în care cunoștințele juridice, uneori chiar și cele elementare, constituie încă apanajul absolvenților facultăților de drept, organele judiciare ar trebui să conștientizeze și să-și asume un rol educativ în acest domeniu față de opinia publică în general și față de reprezentanții presei în special. Ca atare, în comunicatele emise de ele nu ar trebui să pornească de la premisa utopică a stăpânirii și înțelegerii depline a regulilor de drept procesual de către destinatarii informațiilor, ci, dimpotrivă, să depună eforturi în scopul realizării acestui deziderat. În acest sens, informațiile emise de la autorități nu ar trebui să se limiteze la a hrăni curiozitatea opiniei publice prin descrierea formală a unor fapte materiale supuse cercetărilor și prin expunerea publică a presupușilor autori, ci să contureze un tablou cât mai fidel al activității și rolului organului judiciar în legătură cu aceste fapte, prin aducerea la cunoștință a cadrului legal și a consecințelor pe care această activitate le poate atrage. Doar în acest fel apreciază instanța că s-ar putea realiza o informare corectă a cetățeanului, fără încălcarea drepturilor fundamentale ale persoanelor anchetate, ca în prezenta cauză.

În ceea ce privește susținerea reclamantei în legătură cu falsitatea informațiilor ce au făcut obiectul comunicatului, instanța apreciază că din probele administrate în cauză nu rezultă această împrejurare.

Potrivit disp. art. 998 C.civ., orice faptă a omului, care cauzează altuia un prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat a-l repara.

Disp. art. 54 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și juridice prevăd că persoana care a suferit o atingere în dreptul său la onoare, reputație sau în orice alt drept personal nepatrimonial va putea cere instanței încetarea săvârșirii faptei care aduce atingere dreptului sau obligarea autorului faptei săvârșite fără drept să îndeplinească orice măsuri socotite necesare spre a ajunge la restabilirea dreptului atins.

Din dispozițiile legale în vigoare se desprind condițiile necesare pentru existența răspunderii civile delictuale, respectiv săvârșirea cu vinovăție a unei fapte ilicite, crearea unui prejudiciu și legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu.

Din analiza situației de fapt realizată anterior, instanța reține că activitatea nediligentă a părților (atitudine culpabilă), care a condus la înfrângerea prezumției de nevinovăție a reclamantei în cadrul comunicatului de presă nr. [REDACTED] din data de [REDACTED] al Direcției Naționale Anticorupție, reprezintă o faptă civilă ilicită, care contravine dispozițiilor art. 6 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 5² Cod procedură penală.

În legătură cu fapta imputată, în întâmpinare a fost invocată drept cauză care înlătură caracterul ilicit al acesteia îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege.

Instanța nu a reținut însă această apărare, întrucât părții nu au justificat în nici un fel permiterea sau impunerea de către lege a faptei analizate.

Este adevărat că legea impune respectarea accesului neîngrădit al oricărei persoane la informații de interes public, însă ea impune, astfel cum s-a arătat, și restricții necesare respectării drepturilor legitime ale unor persoane, inclusiv a prezumției de nevinovăție.

Cu alte cuvinte, atunci când satisfacerea interesului public de informare poate aduce atingere prezumției de nevinovăție a persoanei anchetate, emitentul informațiilor are obligația să dea întâietate acestui din urmă drept, chiar cu riscul opacizării procedurii judiciare.

Din modul de reglementare a disp. art. 12 alin. 1 lit. f din Legea nr. 544/2001 rezultă fără putință de tăgadă că legiuitorul a urmărit să acorde prioritate respectării dreptului persoanei anchetate la un proces echitabil în cazul informațiilor legate de procedurile judiciare, chiar în detrimentul liberului acces al cetățeanului la anumite informații ce ar putea fi catalogate drept „de interes public”. Prin urmare, legea nu permite nici un fel de ingerință în dreptul prevăzut de art. 6 CEDO atunci când vine vorba despre difuzarea de informații în legătură cu procedurile judiciare.

Pentru acest motiv, instanța nu a putut reține existența unei cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei.

În ceea ce privește prejudiciul, gravitatea acestuia este influențată de anumite elemente circumstanțiale, respectiv caracterul oficial al comunicatului, calitatea emitentului de organ judiciar direct implicat în activitatea de anchetă, așa cum s-a arătat anterior, precum și calitatea reclamantei de magistrat.

Înfrângerea prezumției de nevinovăție este de natură a afecta imaginea oricărei persoane, generând automat un prejudiciu moral important. În cazul unui magistrat însă, compromiterea imaginii atrage după sine afectarea sau chiar compromiterea carierei, care este în mod indisolubil legată de reputația personală.

Onoarea și demnitatea profesiei de magistrat reprezintă imperative impuse, în primul rând, ocupantului funcției. Cu toate acestea, în orice societate civilizată, respectul datorat acestei funcții impune reprezentanților statului în special, dar și societății civile în general, să se abțină de la orice acțiune sau declarație de natură a leza imaginea și reputația magistratului.

Or, exhibarea nenuanțată a unor presupuse fapte penale aflate în curs de cercetare, cu referire directă la persoana unui magistrat identificat prin nume și funcție reprezintă o lovitură puternică adusă reputației acestuia, nejustificată de existența unui interes legitim, astfel cum s-a reținut anterior. Se produce, astfel, un prejudiciu important ce se impune a fi reparat în mod corespunzător.

Legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu rezultă în mod implicit din situația de fapt reținută.

În ceea ce privește repararea prejudiciului, aceasta se va face, în principal, prin obligarea pârâților la publicarea prezentei hotărâri, după rămânerea irevocabilă, în două ziare centrale, în baza disp. art. 54 alin. 2 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice.

Totodată, instanța a apreciat că suma de 25.000 lei reprezintă o reparație echitabilă a daunelor produse reclamantei prin fapta prejudiciabilă a pârâților. În stabilirea sumei s-a avut în vedere și împrejurarea că documentul prejudiciabil a fost singular, neputându-se reține o încălcare repetată a prezumției de nevinovăție.

În privința capătului de cerere având ca obiect obligarea pârâților la plata daunelor cominatorii în cuantum de 50 lei pentru fiecare zi de întârziere în respectarea obligației de plată a despăgubirilor, instanța a reținut că obligația de plată a unei sume de bani este o obligație patrimonială, pentru a cărei nerespectare legea prevede doar posibilitatea acordării de dobânzi civile, conform art. 1088 C.civ.

Prin urmare, a respins acest capăt de cerere, ca inadmisibil.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs recurenții-pârâți Direcția Națională Anticorupție și M. D. M.

Recurentul-pârât M. D. M. în motivarea recursului, a arătat că, sentința atacată este nelegală și netemeinică.

Consideră că, în mod nejustificat, instanța a respins excepția autorității de lucru judecat invocată, având în vedere faptul că în dosarul de pe rolul Tribunalului [redacted] reclamanta G. G. a solicitat obligarea aceluiași pârât la „revocarea punctului 2 al Comunicatului [redacted] din [redacted] emis de DNA precum și obligarea acestora la plata de daune morale în cuantum de 10.000 RON”.

Recurentul-pârât apreciază că, deși cuantumul daunelor solicitate este diferit în dosarul de față, practic capătul al doilea capat de cerere din dosarul nr. [redacted] de pe rolul Tribunalului [redacted] se suprapune peste obiectul prezentei acțiuni, temeiul de drept fiind identic, ca - de altfel - și faptul cauzator de prejudiciu, respectiv emiterea Comunicatului nr. [redacted] la data de [redacted] de către Direcția Națională Anticorupție.

Astfel, Tribunalul [redacted], inițial a dispus prin încheierea din [redacted] declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel [redacted] instanța care s-a pronunțat inițial pe fond prin sentința civilă [redacted] respingând acțiunea formulată de reclamantă ca fiind inadmisibilă, pentru ca, în recurs, Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia civilă nr. [redacted] să admită recursul, să caseze hotărârea atacată, trimițând cauza spre competență soluționare înapoi la Tribunalul [redacted]

In rejudecare, Tribunalul [redacted] s-a pronunțat prin sentința civilă nr. [redacted] din [redacted] în dosar [redacted], respingând acțiunea ca neîntemeiată, iar Curtea de Apel, în recurs, prin decizia pronunțată la [redacted] a respins ca nefondat recursul reclamantei G [redacted] G [redacted] menținând irevocabil soluția dată în cauză de Tribunalul [redacted].

Consideră că, atât timp cât faptul generator de prejudiciu în cele două cauze este același, respectiv emiterea Comunicatului nr. [redacted] la data de [redacted] de către Direcția Națională Anticorupție, în speță nu contează cuantumul daunelor solicitate, mai cu seamă că, acordarea acestor daune își are temeiul de drept în dispozițiile art. 998-999 Cod civil.

Prin urmare, în mod neîntemeiat, instanța de fond a respins excepția, deși acțiunea se afla sub imperiul autorității unei hotărâri judecătorești.

II. De asemenea, recurentul-pârât sustine ca instanța de fond a făcut aprecieri asupra legalității și temeiniciei emiterii Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] considerând că acesta ar fi generator de daune, deși o instanță judecătorească s-a pronunțat irevocabil asupra faptului cauzator de prejudiciu, respectiv asupra Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] menținându-l prin sentința civilă [redacted] din [redacted] a Tribunalului [redacted] în dosar [redacted] care a respins acțiunea ca neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [redacted] ambele hotărâri judecătorești fiind depuse la dosarul cauzei.

Recurentul-pârât menționează că, potrivit dispozițiilor art. 998 din Codul civil „orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara”; iar, conform art. 999, „omul este responsabil nu numai pentru prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și acela ce a cauzat din neglijența sau imprudența sa”.

Din prevederile legale menționate, rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: existența unui prejudiciu; existența unei fapte ilicite; existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Ca atare, apreciază că, sub aspectul menționat mai sus, condițiile necesare pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, nu sunt, în speță, întrunite cumulativ.

În mod obișnuit, fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, este definită ca fiind orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane. Pe planul teoriei generale a dreptului noțiunea de faptă ilicită cuprinde orice abatere de la normele legale care se răsfrânge direct și nemijlocit asupra unui anume drept subiectiv, prejudiciindu-l.

În cazul de față, Tribunalul [redacted] prin sentința civilă [redacted] din [redacted] pronunțată în dosar [redacted] a respins acțiunea prin care se solicita revocarea Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] ca fiind neîntemeiată sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [redacted].

De asemenea, doctrina în materia dreptului obligațiilor reține în unanimitate existența unor cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei. legitima apărare, starea de necesitate, îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege, îndeplinirea unei activități din ordinul superiorului, exercitarea unui drept subiectiv și consimțământul victimei. Așadar, deși de natură a aduce prejudicii unui drept subiectiv, fapta cauzatoare nu va avea caracter ilicit, prin urmare „nu se va pune problema angajării răspunderii civile atunci când ea a fost săvârșită în îndeplinirea unei prevederi legale ori cu permisiunea legii” (Drept civil. Teoria generală a obligațiilor, C. Stătescu, C. Bîrsan,

Edit. AU Beck, 2002), în speță fiind vorba de Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Totodată, fapta ilicită se obiectivează în anumite activități ale autorului său, ce reprezintă manifestarea exterioară a conștiinței și voinței autorului, astfel încât, în speță, răspunderea nu poate fi angajată întrucât, sub aspectul laturii subiective, fapta la care face referire reclamanta a fost săvârșită fără vinovăție, sub toate aspectele sale, reținute în art. 998 - 999 Cod civil, sentința civilă [redacted] pronunțată în dosar [redacted] de Tribunalul [redacted] aducând confirmarea acestui fapt.

Luând în considerare cele expuse, respectiv că nu sunt evidențiate fapte care să determine ca ar fi fost încălcate dispozițiile legale care reglementează liberul acces la informațiile publice, recurentul-pârât concluzionează în sensul că, în speță, nu poate fi reținută comiterea cu vinovăție a vreunei fapte cauzatoare de prejudicii.

Astfel, în speță nu pot fi întrunite condițiile impuse de art. 22 alin 1 și 2 din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public întrucât, în mod corect, Biroul de Informare și Relații Publice al DNA a informat printr-un comunicat de presă ce se înscrie în rigorile impuse de prevederile Legii 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, faptul că:

„Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție au început urmărirea penală, în cursul lunii noiembrie, față de următoarele persoane: G [redacted] D [redacted], procuror al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel [redacted] pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzut de art. 6¹ din Legea 78/2000; G [redacted] S [redacted], prim procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria [redacted] pentru instigare la infracțiunea de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, lit. b) din Legea 78/2000; C [redacted] G [redacted], judecător la Tribunalul [redacted] pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la cumpărare de influență, prevăzută de art. 26 Cp. Raportat la art. 6 din Legea 78/2000; B [redacted] G [redacted], notar în municipiul [redacted] fost judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și fost membru al CSM, pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la cumpărare de influență prevăzută de art. 26 Cp. raportat la art. 6¹ din Legea 78/2000 și trafic de influență, prevăzută de art. 257 Cp.; G [redacted] G [redacted] G [redacted] procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și președintă a Comisiei de examinare a participanților la concursul pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor, pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, Ut. b) din Legea 78/2000; C [redacted] E [redacted] procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și membru supleant al aceleiași Comisii de examinare, pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență prevăzut de art. 257 Cp. și instigare la infracțiunea de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, prevăzut de art. 25 Cp. Raportat la art. 12, lit. t. b) din Legea 78/2000.

La punctul 2 al comunicatului se precizează că:

„Din probele administrate până în prezent a mai rezultat că, în cursul lunii [redacted] procurorul G [redacted] S [redacted] candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [redacted] a obținut, prin intermediul lui C [redacted] de la președinta Comisiei de examinare G [redacted] G [redacted] o parte din subiecte, înainte de examen. La finalizarea concursului, candidatul G [redacted] S [redacted] s-a plasat pe prima poziție.”

Recurentul-pârât menționează că decizia emiterii unui comunicat a fost luată în urma mai multor solicitări formulate de reprezentanții mass-media ce reflectă interesul

major suscitată de către public cu privire la dosarul în care împotriva reclamantei G [REDACTED] și a altor persoane se declanșase urmărirea penală.

Totodată, în termenul procedural impus de Legea 544/2001, Biroul de Informare și Relații Publice al DNA a răspuns solicitării formulate de C [REDACTED] G [REDACTED] la [REDACTED] prin adresa [REDACTED] din [REDACTED] referitoare la retractarea comunicatului e presă.

Recurentul-pârât consideră că în nici un mod cuprinsul comunicatului dat publicității la care reclamanta a făcut referire expresă, nu este de natură a încălca prezumția de nevinovăție ori dreptul la onoare și reputație al reclamantului, în sensul prevăzut de art. 3 sau art. 17 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului sau de Principiul 2 din Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale.

Apreciază recurentul că Biroul de Informare și Relații-publice al DNA s-a înscris în limitele impuse de Principiul 6 din Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale comunicând date succinte cu privire la solicitările venite din partea instituțiilor de presă. Astfel, Principiul 6 prevede „În contextul procedurilor penale care sunt de interes public sau a altor acte de procedură ce au atras atenția publicului, autoritățile judiciare și serviciile de poliție trebuie să informeze mass-media cu privire la evenimentele principale, cât timp acestea nu prejudiciază caracterul confidențial al investigației sau întârzie ori obstrucționează rezultatul anchetei. În cazul procedurilor penale ce se desfășoară pe o perioadă mai lungă, aceste informații ar trebui furnizate periodic”

În speță, Principiul 6 reprezintă o detaliere a art. 8 alin. 5 din Legea 544/2001 care instituie informarea de urgență și cu precădere a instituțiilor de informare în masă cu privire la informațiile solicitate.

Recurentul-pârât subliniază că reclamanta face aprecieri irelevante în legătură cu pretinsa încălcare de către DNA a art. 12 alin 1 lit. e) și j) din Legea 544/2001, întrucât dispozițiile sus-amintite instituie excepții de la accesul liber al cetățenilor de la informațiile publice pe care DNA a înțeles să nu le invoce în interesul propriu, apreciind în mod întemeiat că dezvăluirea datelor succinte din Comunicatul [REDACTED] din [REDACTED] nu periclitizează rezultatele anchetei, nu a pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei în curs de desfășurare și nu aduc atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces, atât timp cât C [REDACTED] G [REDACTED] fusese în prealabil încunoștințată anterior emiterii comunicatului, în cursul lunii [REDACTED] asupra acuzațiilor care i se aduc urmare a anchetei desfășurate de Direcția Națională Anticorupție, conform prevederilor art. 6 alin. 3 din Codul de procedură penală și în concordanță cu art. 6 pct. 3 litera a) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, relativ la invocarea de către reclamantă a unei pretinse încălcări a prezumției de nevinovăție, aceasta nu se confirmă, atât timp cât în comunicatul emis de Biroul de Informare și Relații Publice al DNA, vorbind despre o „posibilă fraudare a examenului de ocupare a unor funcții de conducere”, aduce la cunoștință opiniei publice începerea urmăririi penale față de învinuiții enumerați ulterior, pentru ca, apoi, să se facă o scurtă descriere a faptelor reținute în sarcina fiecăruia din învinuiți. Mai mult, expunerea faptelor este precedată, atât la punctul 1 cât și la punctul 2 al comunicatului, de expresia „din probele administrate de procurori a rezultat că”, ceea ce nu echivalează în nici un caz cu înfrângerea prezumției de nevinovăție clamată de reclamantă, întrucât afirmațiile din punctul 2 nu conduc la concluzia fermă că C [REDACTED]

G[redacted]-ar face vinovată de săvârșirea unei fapte penale, ci doar ca împotriva acesteia s-a început urmărirea penală, deoarece din probe administrate de procurori au rezultat anumite fapte, în privința reclamantei rezultând din aceleași probe că, în cursul lunii [redacted], procurorul G[redacted] S[redacted], candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [redacted], a obținut, prin intermediul lui C[redacted] E[redacted] de la președinta Comisiei de examinare G[redacted] G[redacted], o parte din subiecte, înainte de examen." În fapt, reclamanta nu solicită decât retractarea punctului 2 al comunicatului care reprezintă descrierea împrejurărilor care au condus la începerea urmăririi penale în ceea ce o privește, iar nu a informației referitoare la începerea urmăririi penale împotriva acesteia „pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, lit. b) din Legea 78/2000", ceea ce confirmă apărările formulate de DNA în cuprinsul prezentei întâmpinări.

Mai mult, instanța de fond nu a făcut nici o referire în motivarea hotărârii la incidența în speță a articolului 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului invocată chiar de reclamantă în susținerea plângerii sale, articol care la pct. 2 (omis de reclamantă, însă invocată de DNA prin recurent) menționează o excepție de la respectarea dreptului la viață privată, respectiv „Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

De asemenea, consideră că nici recurentul și nici DNA nu se află în ipostaza încălcării art. 17 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fiind exclusă săvârșirea unui abuz de drept în circumstanțele respectării legislației naționale și europene referitoare la comunicarea informațiilor de interes public și respectarea prezumției de nevinovăție.

În concluzie, recurentul-pârât apreciază că emiterea Comunicatului [redacted] din [redacted] s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu art. 8 alin. 5, art. 12 alin. 1 lit. e) și f) din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, principiile regăsite în Recomandarea nr.13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale; art. 8 și art. 17 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

De asemenea, consideră că afirmațiile cuprinse în comunicatul de presă susmenționat nu pot atrage prejudicierea reclamantei, atât timp cât se înscriu în registrul transparenței decizionale la nivelul instituțiilor publice, așa cum este reglementat în Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Așadar, în măsura în care Tribunalul [redacted] prin sentința civilă [redacted] pronunțată în dosar [redacted] a respins acțiunea prin care se solicita revocarea Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] ca fiind neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [redacted] și daunele subsecvente solicitate ca urmare a emiterii comunicatului sus-amintit apar ca neîntemeiate.

III. Referitor la incidența art. 304 pct. 7 C.pr.civ, apreciază că în privința obligării în solidar a lui D. [REDACTED] M. [REDACTED] împreună cu pârâta Direcția Națională Anticorupție la plata sumei de 25.000 lei cu titlu de daune morale precum și obligarea aceluiași la publicarea sentinței în două ziare centrale, menționează că sentința de fond nu conține nici măcar o frază prin care să justifice culpa personală în cauzarea presupusului prejudiciu, respectiv „existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.”

Astfel, art. 21 alin. 1 din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public precizează explicit faptul că: „(l) Refuzul explicit sau tacit al angajatului desemnat al unei autorități ori instituții publice pentru aplicarea prevederilor prezentei legi constituie abatere și atrage răspunderea disciplinară a celui vinovat”.

Or, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție angajații desemnați în vederea aplicării normelor Legii 544/2001 sunt șeful Biroului de Informare Publică și Relații Publice, doamna specialist [REDACTED] (care a fost numită șef birou prin Ordinul procurorului șef [REDACTED], precum și doamna procuror [REDACTED] prin Ordinul procurorului șef nr. [REDACTED]

Așadar, recurentul-pârât consideră că în speță nu pot fi întrunite condițiile impuse de lege care să atragă, în orice mod, căderea în pretenții a pârâtei sub aspectul incidenței art. 998-999 Cod Civil.

În concluzie, apreciază că obligarea la plata către reclamantă a sumei de 25.000 lei reprezentând daune morale este profund nelegală și vădit netemeinică, dovadă fiind chiar și imposibilitatea instanței de fond de a motiva o atare dispoziție.

Pe cale de consecință, recurentul-pârât solicită admiterea recursului formulat, modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul respingerii acțiunii exercitate de reclamanta C. [REDACTED] G. [REDACTED], în principal ca fiind sub imperiul autorității lucrului judecat, iar în subsidiar ca neîntemeiată.

În drept, s-au invocat disp. art. 304 pct. 7 și 9 C.proc.civ..

Recurenta-pârâtă DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE a arătat, de asemenea că, sentința atacată este nelegală și netemeinică.

În motivarea recursului recurenta-pârâtă consideră că „în mod nejustificat, instanța a respins excepția autorității de lucru judecat, invocată având în vedere faptul că în dosarul [REDACTED] de pe rolul Tribunalului [REDACTED] reclamanta C. [REDACTED] G. [REDACTED] a solicitat obligarea aceluiași pârâți la „revocarea punctului 2 al Comunicatului [REDACTED] din [REDACTED] emis de DNA precum și obligarea acestora la plata de daune morale în cuantum de 10.000 RON”.

Apreciază că, deși cuantumul daunelor solicitate este diferit în dosarul de față, practic capătul al doilea de cerere din dosarul nr. [REDACTED] de pe rolul Tribunalului [REDACTED] se suprapune peste obiectul prezentei acțiuni, temeiul de drept fiind identic, ca - de altfel - și faptul cauzator de prejudiciu, respectiv emiterea Comunicatului nr. [REDACTED] la data de [REDACTED] de către Direcția Națională Anticorupție.

Astfel, Tribunalul [REDACTED], inițial a dispus prin încheierea din [REDACTED] declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel [REDACTED] instanța care s-a pronunțat inițial pe fond prin sentința civilă [REDACTED] respingând acțiunea formulată de reclamantă ca fiind inadmisibilă, pentru ca, în recurs, Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia civilă nr. [REDACTED] să admită recursul, caseze hotărârea atacată, trimițând cauza spre competență soluționare înapoi la Tribunalul [REDACTED]

În rejudecare, Tribunalul [REDACTED] s-a pronunțat prin sentința civilă [REDACTED] în dosar [REDACTED] respingând acțiunea ca neîntemeiată, iar Curtea de Apel, în recurs, prin decizia pronunțată la [REDACTED] a respins ca nefondat recursul

reclamantei G. G. menținând irevocabil soluția dată în cauză de Tribunalul

Recurenta-pârâtă consideră că, atât timp cât faptul generator de prejudiciu în cele două cauze este același, respectiv emiterea Comunicatului nr. [redacted] la data de [redacted] de către Direcția Națională Anticorupție, în speță nu contează cuantumul daunelor solicitate, mai cu seamă că, acordarea acestor daune își are temeiul de drept în dispozițiile art. 998-999 Cod Civil.

Prin urmare, în mod neîntemeiat, instanța de fond a respins excepția, deși acțiunea se afla sub imperiul autorității unei hotărâri judecătorești.

II. De asemenea, recurenta-pârâtă susține ca instanța de fond a făcut aprecieri asupra legalității și temeiniciei emiterii Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] considerând că acesta ar fi generator de daune, deși o instanța judecătorească s-a pronunțat irevocabil asupra faptului cauzator de prejudiciu, respectiv asupra Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] menținându-l prin sentința civilă [redacted] a Tribunalului [redacted] în dosar [redacted] care a respins acțiunea ca neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [redacted] ambele hotărâri judecătorești fiind depuse la dosarul cauzei.

Menționează recurenta-pârâtă că, potrivit dispozițiilor art. 998 din Codul Civil „orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara”; iar, conform art. 999, „omul este responsabil nu numai pentru prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și acela ce a cauzat din neglijența sau imprudența sa”.

Din prevederile legale menționate, rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale se cer îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: existența unui prejudiciu; existența unei fapte ilicite; existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Recurenta-pârâtă apreciază că, sub aspectul menționat mai sus, condițiile necesare pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, nu sunt, în speță, întrunite cumulativ.

În mod obișnuit, fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, este definită ca fiind orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane. Pe planul teoriei generale a dreptului noțiunea de faptă ilicită cuprinde orice abatere de la normele legale care se răsfrânge direct și nemijlocit asupra unui anume drept subiectiv, prejudiciindu-l.

În cazul de față, Tribunalul [redacted] prin sentința civilă [redacted] pronunțată în dosar [redacted] a respins acțiunea prin care se solicita revocarea Comunicatului nr. [redacted] din data de [redacted] ca fiind neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [redacted].

De asemenea, doctrina în materia dreptului obligațiilor reține în unanimitate existența unor cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei. legitima apărare, starea de necesitate, îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege, îndeplinirea unei activități din ordinul superiorului, exercitarea unui drept subiectiv și consimțământul victimei. Așadar, deși de natură a aduce prejudicii unui drept subiectiv, fapta cauzatoare nu va avea caracter ilicit, prin urmare „nu se va pune problema angajării răspunderii civile atunci când ea a fost săvârșită în îndeplinirea unei prevederi legale ori cu permisiunea legii” (Drept civil. Teoria generală a obligațiilor, C. Stătescu, C. Bîrsan, Edit. AII Beck, 2002), în speță fiind vorba de Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Totodată, fapta ilicită se obiectivează în anumite activități ale autorului său, ce reprezintă manifestarea exterioară a conștiinței și voinței autorului, astfel încât, în speță, răspunderea nu poate fi angajată întrucât, sub aspectul laturii subiective, fapta la care face referire reclamanta a fost săvârșită fără vinovăție, sub toate aspectele sale, reținute în art. 998 – 999 Cod civil, sentința civilă [redacted], pronunțată în dosar [redacted] de Tribunalul [redacted] aducând confirmarea acestui fapt.

Luând în considerare cele expuse, respectiv că nu sunt evidențiate fapte care să determine că ar fi fost încălcate dispozițiile legale care reglementează liberul acces la informațiile publice, recurenta-pârâtă concluzionează în sensul că, în speță, nu poate fi reținută comiterea cu vinovăție a vreunei fapte cauzatoare de prejudicii.

Astfel, în speță nu pot fi întrunite condițiile impuse de art. 22 alin 1 și 2 din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public întrucât, în mod corect, Biroul de Informare și Relații Publice al DNA a informat printr-un comunicat de presă ce se înscrie în rigorile impuse de prevederile Legii 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public faptul că: „Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție au început urmărirea penală, în cursul lunii noiembrie, față de următoarele persoane: G [redacted] D [redacted], procuror al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel [redacted] pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzut de art. 6¹ din Legea 78/2000; G [redacted] S [redacted], prim procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria [redacted] pentru instigare la infracțiunea de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, lit. b) din Legea 78/2000; C [redacted] G [redacted], judecător la Tribunalul [redacted], pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la cumpărare de influență, prevăzută de art. 26 Cp. raportat la art. 6 din Legea 78/2000; E [redacted] G [redacted], notar în municipiul [redacted] fost judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și fost membru al CSM, pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la cumpărare de influență prevăzută de art. 26 Cp. raportat la art. 6 din Legea 78/2000 și trafic de influență, prevăzută de art. 257 Cp.; G [redacted] G [redacted] G [redacted], procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și președintă a Comisiei de examinare a participanților la concursul pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor, pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, Ut. b) din Legea 78/2000; C [redacted] E [redacted], procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și membru supleant al aceleiași Comisii de examinare, pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență prevăzut de art. 257 Cp. și instigare la infracțiunea de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, prevăzut de art. 25 Cp. raportat la art. 12, lit. b) din Legea 78/2000”

La punctul 2 al comunicatului se precizează că: „din probele administrate până în prezent a mai rezultat că, în cursul lunii [redacted] procurorul G [redacted] S [redacted] candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [redacted] a obținut, prin intermediul lui C [redacted] E [redacted] de la președinta Comisiei de examinare G [redacted] G [redacted] C [redacted], o parte din subiecte, înainte de examen. La finalizarea concursului, candidatul G [redacted] S [redacted] s-a plasat pe prima poziție”.

Menționează recurenta-pârâtă că decizia emiterii unui comunicat a fost luată în urma mai multor solicitări formulate de reprezentanții mass-media ce reflectă interesul major suscitată de către public cu privire la dosarul în care împotriva reclamantei G [redacted] și a altor persoane se declanșase urmărirea penală.

Totodată, în termenul procedural impus de Legea 544/2007, Biroul de Informare și Relații Publice al DNA a răspuns solicitării formulate de G [redacted] G [redacted] la [redacted] prin adresa [redacted] din [redacted] referitoare la retractarea comunicatului e presă.

Recurenta-pârâtă consideră că în nici un mod cuprinsul comunicatului dat publicității la care reclamanta a făcut referire expresă, nu este de natură a încălca prezumția de nevinovăție ori dreptul la onoare și reputație al reclamantei, în sensul prevăzut de art. 3 sau art. 17 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului sau de Principiul 2 din Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale.

Apreciază recurenta că Biroul de Informare și Relații Publice al DNA s-a înscris în limitele impuse de Principiul 6 din Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale comunicând date succinte cu privire la solicitările venite din partea instituțiilor de presă. Astfel, Principiul 6 prevede „In contextul procedurilor penale care sunt de interes public sau a altor acte de procedură ce au atras atenția publicului, autoritățile judiciare și serviciile de poliție trebuie să informeze mass-media cu privire la evenimentele principale, cât timp acestea nu prejudiciază caracterul confidențial al investigației sau întârzie ori obstrucționează rezultatul anchetei. In cazul procedurilor penale ce se desfășoară pe o perioadă mai lungă, aceste informații ar trebui furnizate periodic”.

In speță, Principiul 6 reprezintă o detaliere a art. 8 alin. 5 din Legea 544/2001 care instituie informarea de urgență și cu precădere a instituțiilor de informare în masă cu privire la informațiile solicitate.

Recurenta-pârâtă subliniază că reclamanta face aprecieri irelevante în legătură cu pretinsa încălcare de către DNA a art. 12 alin 1, lit. e) și j) din Legea 544/2001, întrucât dispozițiile sus-amintite instituie excepții de la accesul liber al cetățenilor de la informațiile publice pe care DNA a înțeles să nu le invoce în interesul propriu, apreciind în mod întemeiat că dezvăluirea datelor succinte din Comunicatul [redacted] din [redacted] nu periclitează rezultatele anchetei, nu a pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei în curs de desfășurare și nu aduc atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces, atât timp cât G [redacted] G [redacted] fusese în prealabil încunoștințată anterior emiterii comunicatului, în cursul lunii [redacted] asupra acuzațiilor care i se aduc urmare a anchetei desfășurate de Direcția Națională Anticorupție, conform prevederilor art. 6 alin. 3 din Codul de procedură penală și în concordanță cu art. 6 pct. 3 litera a) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, relativ la invocarea de către reclamantă a unei pretinse încălcări a prezumției de nevinovăție, aceasta nu se confirmă, atât timp cât în comunicatul emis de Biroul de Informare și Relații Publice al DNA, vorbind despre o „posibilă fraudare a examenului de ocupare a unor funcții de conducere”, aduce la cunoștință opiniei publice începerea urmăririi penale față de învinuiții enumerați ulterior, pentru ca, apoi, să se facă o scurtă descriere a faptelor reținute în sarcina fiecăruia din învinuiți. Mai mult, expunerea faptelor este precedată, atât la punctul 1 cât și la punctul 2 al comunicatului, de expresia „din probele administrate de procurori a rezultat că ”, ceea ce nu echivalează în nici un caz cu înfrângerea prezumției de nevinovăție clamată de reclamantă, întrucât afirmațiile din punctul 2 nu conduc la concluzia fermă că G [redacted] s-ar face vinovată de săvârșirea unei fapte penale, ci doar că împotriva acesteia s-a început urmărirea penală, deoarece din probele administrate de procurori au

rezultat anumite fapte, în privința reclamantei rezultând din aceleași probe că „ în cursul lunii [REDACTED] procurorul G [REDACTED] S [REDACTED] candidat la examenul pentru ocuparea funcției de prim procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul [REDACTED], a obținut, prin intermediul lui C [REDACTED] E [REDACTED] de la președinta Comisiei de examinare G [REDACTED] G [REDACTED] o parte din subiecte, înainte de examen."

În fapt, reclamanta nu solicită decât retractarea punctului 2 al comunicatului care reprezintă descrierea împrejurărilor care au condus la începerea urmăririi penale în ceea ce o privește, iar nu a informației referitoare la începerea urmăririi penale împotriva acesteia „pentru săvârșirea infracțiunii de permitere a accesului la informații care nu sunt destinate publicității, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de foloase necuvenite, prevăzută de art. 12, lit. b) din Legea 78/2000", ceea ce confirmă apărările formulate de DNA în cuprinsul prezentei întâmpinări.

Mai mult, instanța de fond nu a făcut nici o referire în motivarea hotărârii la incidența în speță a articolului 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului invocată chiar de reclamantă în susținerea plângerii sale, articol care la pct. 2 (omis de reclamantă, însă invocată de subscrisa) menționează o excepție de la respectarea dreptului la viață privată, respectiv „Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora"

De asemenea, recurenta-pârâtă consideră că DNA nu se află în ipostaza încălcării art. 17 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fiind exclusă săvârșirea unui abuz de drept în circumstanțele respectării legislației naționale și europene referitoare la comunicarea informațiilor de interes public și respectarea prezumției de nevinovăție.

În concluzie, apreciază că emiterea Comunicatului [REDACTED] din [REDACTED] s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu art. 8 alin. 5, art. 12 alin. 1 lit. e) și f) din Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, principiile regăsite în Recomandarea 13/2003 a Comitetului Miniștrilor a Consiliului Europei către Statele Membre, privind furnizarea de informații prin intermediul presei în legătură cu procedurile penale; art. 8 și art. 17 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

De asemenea, consideră că afirmațiile cuprinse în comunicatul de presă sus-menționat nu pot atrage prejudicierea reclamantei, atât timp cât se înscriu în registrul transparenței decizionale la nivelul instituțiilor publice, așa cum este reglementat în Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Așadar, în măsura în care Tribunalul [REDACTED] prin sentința civilă [REDACTED] pronunțată în dosar [REDACTED] a respins acțiunea prin care se solicita revocarea Comunicatului nr. [REDACTED] din data de [REDACTED] ca fiind neîntemeiată, sentință menținută în recurs de Curtea de Apel, prin decizia pronunțată la [REDACTED] și daunele subsecvente solicitate ca urmare a emiterii comunicatului sus-amintit apar ca neîntemeiate.

Pe cale de consecință, recurenta-pârâtă solicită admiterea recursului formulat, modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul respingerii acțiunii exercitate de reclamanta G [REDACTED] G [REDACTED], în principal ca fiind sub imperiul autorității lucrului judecat, iar în subsidiar ca neîntemeiată.

În drept, s-au invocat disp. art. 304 pct. 9 C.proc.civ..

Atașat cererii de recurs, recurenta-pârâtă a depus la dosar următoarele înscrisuri, în fotocopie: ordin nr. [REDACTED] ordin nr. [REDACTED] fișa postului nr. [REDACTED] fișa postului nr. [REDACTED]

Recurenții-pârâți au depus la dosar precizări referitoare la motivele recursului declarat în cauză la data de [REDACTED], data fiind pronunțarea Deciziei CEDO de inadmisibilitate parțială, în cauza *Patriciu vs. România* (cererea nr. 43750/05).

Deși aceste precizări au fost depuse la dosar prin cereri separate, tribunalul constată că acestea conțin susțineri identice, așa încât vor fi prezentate printr-o singură expunere.

Astfel, recurenții-pârâți arata ca CEDO a respins parțial ca inadmisibilă plângerea lui Dinu Patriciu referitoare la condițiile arestării acestuia din 2005, în hotărârea instanței europene reținând printre altele:

„Asupra art. 6 par. 2 din Convenție - Dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție Curtea a reamintit că o atingere a prezumției de nevinovăție poate

Curtea a reamintit că o atingere a prezumției de nevinovăție poate să provină nu numai din partea unui judecător sau a unui tribunal, dar și din partea altor autorități publice. [16].

Sub acest aspect, instanța europeană Curtea a amintit importanța alegerii termenilor de către reprezentanți ai statului în declarațiile acestora date înainte ca o persoană să fie judecată și condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni, [17].

Totodată, art. 6 par. 2 nu ar putea împiedica, având în vedere art. 10 din Convenție, autoritățile să informeze publicul asupra anchetelor penale aflate în curs de desfășurare, dar autoritățile trebuie să o facă cu toată discreția și rezerva cerută de respectarea prezumției de nevinovăție. [18].

În ceea ce privește comunicatele de presă ale parchetului, Curtea a observat că ele se limitează la informarea publicului despre derularea anchetei penale aflată în curs. De asemenea, a fost remarcat cât de importantă era cauză în ochii opiniei publice, având în vedere poziția ocupată de către reclamant și implicarea sa în procesul de privatizare al companiei petroliere deținută de către stat, fiind un subiect de preocupare atât pentru autoritățile naționale, cât și pentru publicul larg. [19].

Referitor la pretinsa campanie de presă, Curtea a fost de părere că reclamantul nu a probat că ar fi existat împotriva sa o campanie mediatică de o asemenea virulență încât să influențeze sau să fie susceptibilă să influențeze formarea opiniei judecătorilor și rezultatul deliberărilor. De altfel, procesul penal împotriva reclamantului este în continuare pe rolul primei instanțe naționale.

Așadar, Curtea a respins acest capăt de cerere ca fiind în mod vădit neîntemeiat."

Cu atât mai mult, recurenții-pârâți apreciază că emiterea Comunicatului [REDACTED] din [REDACTED] s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informații de interes public, concomitent cu respectarea dreptului persoanelor implicate în cauză și desfășurarea fără obstacole a procesului penal, în deplină concordanță cu legislația națională și europeană, după cum pe larg a fost detaliat și în motivele recursului.

De asemenea, recurenții-pârâți consideră că afirmațiile cuprinse în comunicatul de presă sus-menționat nu pot atrage prejudicierea reclamantei, atât timp cât se înscriu în registrul transparenței decizionale la nivelul instituțiilor publice, așa cum este reglementat în Legea 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Pe cale de consecință, recurenții-pârâți își mențin concluziile de admitere a recursului formulat, modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul respingerii acțiunii

exercitate de reclamanta G [REDACTED] G [REDACTED] în principal ca fiind sub imperiul autorității lucrului judecat, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

Intimata-reclamantă G [REDACTED] G [REDACTED] G [REDACTED] a depus la dosar întâmpinare.

Prin întâmpinare s-a invocat nelegalitatea și netemeinicia motivelor de recurs invocate de recurenții-pârâți și abuzul de drept.

În opinia intimătei-reclamate, recurenții-pârâți eludează, în motivarea recursurilor, că toate reglementările invocate, inclusiv jurisprudența bogată a Curții Europene a Drepturilor Omului, impun respectarea prezumției de nevinovăție a persoanelor cercetate, parte a procesului echitabil. În mod constant, în jurisprudența CEDO s-a statuat că afirmații care sugerează sau induc publicului ideea de vinovăție constituie încălcarea prezumției de nevinovăție, și prejudiciază soluționarea cauzei de judecătoria competenți.

Or, prin acțiunea cu care reclamanta a investit instanța și astfel cum prima instanță a și constatat, recurenților-pârâți li se impută nu informarea cu privire la existența unei cauze penale, ci modul - deliberat - de formulare a pct. 2 din Comunicat în sensul afirmării certe a vinovăției persoanelor cercetate. Pe de altă parte, recurenții-pârâți dovedesc rea-credință și abuz de drept, deoarece afirmațiile de la pct. 2 al Comunicatului din [REDACTED] erau - pur și simplu - nereale/mincinoase, dovadă că, la data de [REDACTED], ICCJ - S. pen. avea să constate inexistența unor probe sau indicii de desfășurare incorectă a examenului, precum și stabilirea corectitudinii operațiunilor de pregătire și desfășurare a examenului, care ar fi făcut imposibilă orice operațiune de fraudare.

Sub acest aspect, este pe deplin evident și imposibil de contestat că, la data de [REDACTED] nu existau și nu puteau să existe "probe" că ar fi transmis o parte din subiecte unuia dintre candidați.

Semnificativ este faptul că, nici în recursul DNA împotriva încheierii nr. [REDACTED] nu au fost invocate probe din care să rezulte că o parte din subiecte ar fi fost transmise unuia sau ambilor candidați, pe cale de consecință fiind mai mult decât evident că pct. 2 al comunicatului a reprezentat o manoperă de intoxicare a opiniei publice cu informații, date și argumente false, destinate să acopere o înscenare judiciară care răspundea unei comenzi provenite dintr-un centru superior ocult.

Că nu a existat nici o transmitere a nici unui subiect de examen, avea să rezulte ulterior din rechizitoriul nr. [REDACTED] din [REDACTED] prin care nici o persoană nu a fost trimisă în judecată pentru infracțiunea de folosire a unor informații nedestinate publicității (subiectele de examen).

Această "incoerență" a rechizitoriului a constituit instrumentul prin care procurorii de caz au transmis un mesaj deosebit de evident, și anume că, în realitate, nu a existat nici o fraudare a examenului.

Nu în ultimul rând, trebuie arătat că același mesaj aveau să-l transmită și judecătoria primei instanțe care au preluat ad literam eroarea procurorilor, pronunțând o hotărâre contradictorie - prin care, în fapt, se recunoaște că nu a existat nici o fraudare a examenului.

Referitor la cererea recurentului-pârât M [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED] de a nu fi obligat în solidar cu DNA la plata daunelor se arată ca aceasta este, pe de o parte, profund nelegală în raport de prevederile Decretului nr. 31/1954 și ale Regulamentului de ordine interioară a DNA iar, pe de altă parte, nesperioasă și imorală, deoarece este de notorietate că Biroul de presă al DNA nu are nici o libertate de a transmite informații altele decât celea aprobate expres de procurorul șef al DNA, recurentul - pârât M [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED]

Pentru aceste motive, intimata-reclamantă solicită a se constata că recursurile declarate de pârâții DNA și M [redacted] D [redacted] M [redacted] sunt vădit neîntemeiate și respingerea lor ca atare.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele de recurs invocate și de disp. art. 304¹ C.pr.civ., tribunalul reține următoarele:

În prealabil, tribunalul constată că cererile de recurs formulate de cei doi recurenți conțin critici identice și similare, urmând a se răspunde printr-un considerent comun acestora, și a se menționa în mod expres argumentele instanței pentru criticile formulate diferit de cei doi recurenți.

În ceea ce privește primul motiv de recurs invocat de ambii recurenți, prin care se critică soluția dată asupra excepției autorității de lucru judecat, tribunalul constată că este neîntemeiat, prima instanță reținând în mod corect că în cauză nu este îndeplinită condiția identității de obiect și cauză, între prezenta acțiune și cea care a făcut obiectul dosarului nr. [redacted].

Ambii recurenți au invocat identitatea de obiect, dat fiind că reclamanta G [redacted] G [redacted] a solicitat și în dosarul nr. [redacted] obligarea pârâților la plata de daune morale, în cuantum de 10.000 RON (fiind lipsită de relevanță diferența de cuantum), dar și identitatea de temei de drept și a faptului cauzator de prejudiciu, respectiv emiterea Comunicatului nr. [redacted].

Însă, instanța de fond a reținut în mod corect că pretențiile deduse judecății în dosarul nr. [redacted] au fost analizate doar raportat la dispozițiile art. 22 alin. 2 din Legea nr. 544/2001, stabilind că pârâtul și-a îndeplinit obligația de a răspunde reclamantei, prin adresa nr. [redacted] aducând la cunoștința acesteia temeiul juridic potrivit căruia a emis comunicatul nr. [redacted] precum și circumstanțele emiterii acestuia, în timp ce, în prezenta cauză reclamanta a formulat o acțiune în răspundere civilă delictuală întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, respectiv art. 998-999 C.civ.. Or, o astfel de acțiune nu putea fi soluționată de către instanța de contencios administrativ, care s-a pronunțat asupra cererii anterioare.

Împrejurarea că faptul generator de prejudiciu în cele două cauze este același, respectiv emiterea Comunicatului nr. [redacted] la data de [redacted] de către Direcția Națională Anticorupție, în speță nu contează cuantumul daunelor solicitate, mai cu seamă că, acordarea acestor daune își are temeiul de drept în dispozițiile art. 998-999 Cod civil, în nici un caz nu determină concluzia potrivit căreia obiectul și cauza celor două cereri sunt identice, cererea cu care a fost investită instanța de contencios administrativ având ca obiect revocarea Comunicatului nr. [redacted] întemeiată pe disp. art. 22 alin. 2 din Legea 544/2001, iar obiectul prezentei cauze, este întemeiat pe răspunderea civilă delictuală reglementată de disp. art. 998 – 999 C.civ., cerere formulată pe calea dreptului comun.

De altfel, prin hotărârile irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ s-a reținut că instanța de contencios nu poate obliga o instituție să emită sau să revoce un comunicat de presă, că în măsura în care reclamanta apreciază că informația transmisă prin comunicatul de presă îi afectează prezumția de nevinovăție, are deschisă calea acțiunii civile, întemeiată pe disp. art. 998 – 999 C.civ., ce urmează a fi adresată judecătoriei ca instanță competentă, aceste probleme de drept dezlegate beneficiind de prezumția puterii de lucru judecat, fără a se putea reține în cauză și autoritatea de lucru judecat, în conformitate cu disp. art. 1201 C.civ..

Referitor la cel de al doilea motiv de recurs, prin care se susține că instanța de fond nu era în măsură să facă aprecieri asupra legalității și temeiniciei emiterii Comunicatului nr. [redacted] considerând că acesta ar fi generator de daune, deși instanța de contencios a menținut acest comunicat prin respingerea acțiunii ca

neîntemeiată, tribunalul constată că și acesta este neîntemeiat.

Instanța de contencios administrativ a respins într-adevăr cererea reclamantei ca neîntemeiată, însă, nu pentru că ar fi reținut legalitatea Comunicatului nr. [REDACTED] ci pentru că actul atacat de către reclamantă, respectiv un comunicat de presă, nu poate fi considerat act juridic, și cu atât mai puțin act administrativ, întrucât nu reprezintă o manifestare de voință menită să producă efecte juridice, adică să dea naștere, să modifice sau să stingă un raport juridic, ci scopul acestuia este exclusiv acela de informare a opiniei publice, cu îndrumarea expresă a reclamantei de a se adresa instanței civile, în cazul în care acest comunicat i-a adus un prejudiciu prin încălcarea prezumției de nevinovăție.

Pe fondul cauzei, tribunalul consideră că în nici un caz nu se poate reține în speță existența unor cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei, rezultată din lipsa de vinovăție a pârâților la săvârșirea faptei, dat fiind că reclamanta nu a imputat pârâților informarea cu privire la existența unei cauze penale, ci modul – deliberat – de formulare a punctului 2 din Comunicat, în sensul afirmării certe a persoanelor cercetate.

În atare condiții, în mod corect instanța de fond a reținut că, din analiza situației de fapt, activitatea nediligentă a pârâților (atitudine culpabilă), care a condus la înfrângerea prezumției de nevinovăție a reclamantei în cadrul comunicatului de presă nr. [REDACTED] din data de [REDACTED] al Direcției Naționale Anticorupție, reprezintă o faptă civilă ilicită, care contravine dispozițiilor art. 6 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 5² Cod procedură penală.

Tribunalul are în vedere faptul că, toate reglementările invocate chiar de recurenții-pârâți, inclusiv jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, impun respectarea prezumției de nevinovăție a persoanelor cercetate, pentru a beneficia de un proces echitabil în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Tribunalul mai observă că deși ambii recurenți-pârâți au susținut că prin cuprinsul comunicatului dat publicității nu s-a încălcat prezumția de nevinovăție, nu invocă în mod expres nici o critică referitoare la argumentele instanței de fond prin care s-a reținut nu încălcarea, ci chiar inexistența prezumției de nevinovăție, ci au reluat apărările menționate în întâmpinarea depusă la cererea reclamantei în fața primei instanțe, apărări care în mod corect au fost înlăturate de instanța fondului, prin analizarea modalității de redactare a Comunicatului de presă ce face obiectul cauzei.

În ceea ce privește referirea ambilor recurenți-pârâți la faptul că instanța de fond nu a făcut nici o referire în motivarea hotărârii la incidența în speță a articolului 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, articol care cuprinde o excepție de la respectarea dreptului la viață privată, tribunalul constată că și această susținere este neîntemeiată, dat fiind că prima instanță a avut în vedere în mod expres împrejurarea că, în legătură cu fapta imputată, în întâmpinare a fost invocată drept cauză care înlătură caracterul ilicit al acesteia, îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege, cauză la care recurenții au făcut trimitere și prin invocarea art. 8 din Convenție, potrivit căruia, nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranță publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Or, instanța a înlăturat această apărare reținând că pârâții nu au justificat în nici un fel permiterea sau impunerea de către lege a faptei analizate.

Recurenții-pârâți nu au arătat în nici un fel, nici în recurs, modalitatea în care s-

ar putea înlătura caracterul ilicit al faptei deduse judecății, ci s-au mulțumit în a menționa faptul că este exclusă săvârșirea unui abuz de drept în circumstanțele respectării legislației naționale și europene referitoare la comunicarea informațiilor de interes public și la respectarea prezumției de nevinovăție.

Însă, se poate observa că instanța de fond a analizat în detaliu impactul informației asupra publicului, semnificația publicării datelor de identificare ale părții, modalitatea de exprimare folosită în cuprinsul Comunicatului și gravitatea efectului obținut, apreciat ca fiind cu atât mai mare, cu cât informațiile reprezintă punctul de vedere oficial și public al instituției implicate în activitatea ce face obiectul informării, prezentând astfel gradul cel mai ridicat de credibilitate în fața opiniei publice.

În acest context, tribunalul consideră că nu se poate avea în vedere argumentul recurenților-pârâți privind emiterea Comunicatului nr. [REDACTED] care s-a făcut luându-se în considerare transparența actului de justiție, atâta timp cât chiar Curtea Europeană a statuat că datoria de informare a autorităților impune alegerea, cu atenție, de către reprezentanții statului, a termenilor în care se face informarea publicului, și anume, cu toată discreția și rezerva cerute de respectarea prezumției de nevinovăție.

Or, recurenții-pârâți au creat și difuzat publicului o acuzație explicită de vinovăție a reclamantei, așa cum rezultă din analiza corectă, legală și pertinentă a circumstanțelor cauzei de către prima instanță.

Nu în ultimul rând, tribunalul consideră că nici precizările formulate de ambii recurenți-pârâți referitoare la motivele cererilor de recurs formulate în cauză, nu schimbă cu nimic argumentele expuse legal de către prima instanță, neputându-se reține că în cauză comunicatul s-a limitat la informarea publicului despre derularea anchetei penale aflată în curs, tribunalul considerând că doar prima parte a comunicatului s-ar fi încadrat în noțiunea de transparență a actului de justiție și la accesul nediscriminatoriu al reprezentanților mass-media la informațiile de interes public, cea de a doua parte a Comunicatului, în care descrierea presupuselor fapte are loc într-un climat de certitudine, conduce în mod evident la înfrângerea prezumției de nevinovăție a reclamantei.

În ceea ce privește cel de al treilea motiv de recurs invocat doar de recurentul-pârât M [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED] prin care se critică măsura obligării în solidar a acestuia, cu pârâta Direcția Națională Anticorupție, la plata daunelor morale, tribunalul constată că și acesta este neîntemeiat, dat fiind că pârâtul M [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED] în calitatea sa de conducător al D.N.A., are în exclusivitate competența de a aproba comunicatele de presă, potrivit art. 75 litera e, din Regulamentul de ordine interioară al D.N.A., aprobat prin OMJ nr. 2184/C/2006 (Biroul de informare și relații publice are următoarele atribuții: ... e) întocmește proiectele comunicatelor de presă, iar după aprobarea lor de către procurorul șef direcție, le difuzează operativ mass-media), cu raportare la art. 4 din OUG nr. 43/2002 (Departamentul Național Anticorupție este condus de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție), iar răspunderea sa este expres atrasă de disp. art. 35 alin. ultim din Decretul nr. 31/1954 (Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale. Faptele ilicite atrag și răspunderea personală a celui ce le-a săvârșit, atât fata de persoana juridică, cât și fata de cel al treilea).

În această calitate, tribunalul consideră că în mod corect instanța a dispus obligarea pârâtului M [REDACTED] D [REDACTED] M [REDACTED] în solidar cu pârâta Direcția Națională Anticorupție la plata daunelor morale către reclamantă, faptul că în cadrul pârâtei D.N.A. există alți angajați desemnați în vederea aplicării normelor Legii nr. 554/2001, fiind lipsit de relevanță atâta timp cât pârâtul este conducătorul și acestor angajați și doar el în exclusivitate aprobă comunicatele de presă emise în baza Legii nr. 544/2001.

Este adevărat că instanța de fond nu a motivat expres această măsură, dar, tribunalul în virtutea disp. art. 304¹ C.pr.civ., examinând cauza sub toate aspectele și reținând că acesta a fost și temeiul juridic invocat de reclamantă pentru chemarea în judecată a acestui pârât, va

suplini argumentele avute în vedere de prima instanță, cu consecința stabilirii legalității obligării în solidar a pârâților la plata daunelor morale.

Față de toate considerentele expuse, reținând ca legală și temeinică hotărârea instanței de fond, în baza art. 312 C.pr.civ., tribunalul va respinge recursurile ca nefondate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge recursurile formulate de recurenții-pârâți Direcția Națională Anticorupție și M. D. M. împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. [REDACTED] în contradictoriu cu intimata-reclamantă G. G. G. ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, [REDACTED]

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER

.....
JUDECĂTORIA SECTORULUI 5 BUCUREȘTI
JUDECĂTOR FOND - [REDACTED]
.....